

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца
и пријатеља Параћина

ГОДИНА III

БРОЈ 5

Децембар 2003.

Параћин и коридор аутопута

Наше Удружење активно је укључено у доношење урбанистичког плана Параћина. Просторни план инфраструктурног коридора аутопута €75 на деоници од Београда до Ниша, такође је од истог судбинског значаја за Параћин. Уз то, оба плана су чврсто међусобно зависно повезана. Зато смо се у духу нашег Статута и остварења сарадње са нашим градом укључили и у разматрање и доношење просторног плана коридора.

Јавни увид Нацрта просторног плана коридора аутопута, организовало је Министарство урбанизма и грађевине достављањем и излагањем Нацрта у свим општинама дуж аутопута од Београда до Ниша. Излагање Нацрта плана трајало је од 17. марта до 18. априла. То је истовремено био и рок за састављање примедби и предлога у писменом облику да би били уврштени у процедуру и размотрени у јавној расправи пред комисијом Министарства.

У оквиру планираних активности наше Удружење Секцијом за урбанизам и градитељство и радом појединих чланова, укључило се у јавни увид Нацрта плана коридора аутопута.

Коридор аутопута €75 од Београда до Ниша део је великог европског коридора 10 који се протеже од Салцбурга у Аустрији до Солуна, а то је од Алпа до Медитерана. Има краке од Граца, Будимпеште, Софије и Форине. Повезан је са осталим европским коридорима у континентални систем стандардизовано уређених и опремљених саобраћајница и

других инфраструктурних мрежа.

Просторни план инфраструктурног коридора аутопута €75 изванредно је важан план за Параћин, као и за све градове на коридору. Нарочито је значајан што је он, као план вишег реда полазиште и чврст оквир за урбанистички план града. Просторни план коридора одређује судбину и будућност Параћина, чак више него урбанистички план. Стога је учешће у планирању коридора и уклопљеност у план, од највећег значаја за град. Сви градови на траси коридора су то добро схватили и тако се понашају, сагласно својим потребама и сразмерно својим могућностима.

План усклађује функције у појасу коридора и магистралну инфраструктуру. Обухвата аутопут, железницу, регулацију Велике Мораве, оптички кабл, гасовод, далеководе, али и ваздушни и бициклички саобраћај. Како је ова инфраструктура углавном изграђена план је анализиран, а предвиђа корекције, допуне и опремање. План анализира еколошки штетне утицаје и одређује мере заштите.

На територији општине Параћин план предвиђа на аутопуту два одморишта "Стрижа" и "Лебина", хотел "Параћин" код Креждинца и пругу нормалног колосека Параћин-Зајечар. План такође утврђује ширине зона утицаја аутопута и железничке пруге, а одређује заштитне појасеве за све инфраструктурне трасе. Коначно, утврђује се обавеза усклађивања урбанистичких планова са Просторним планом коридора. ...

Огранак Удружења у Параћину

На мајском састанку нашег Удружења, одржаног 22. маја, коме су присуствовали, поред великог броја чланова и наши земљаци, гости из Позоришта Параћин, једногласно је донета одлука да се огранак нашег Удружења оснује и у граду на Црници. У том смислу, јер је један од предлагача идеје био Предраг Ђилојковић, донета је одлука да он буде тај који ће у Параћину обавити прве разговоре. Затим, уколико буде потребно, једна мала делегација нашег Удружења дошла би у Параћин и обавила коначне разговоре.

Огранак би одмах почео са радом.

ЈЕСЕН НАС ОКУПЉА

На јесењем састанку, иако је био леп дан, у башти ресторана "Парк" било нас је само десетак чланова Удружења. Лепо је било и тада за оне који су присуствовали, али смо се у једном тренутку запитали: зашто нас је само 10, када нас на списку има 250 !!!

Али већ на следећем састанку, такође је био сунчан дан, било нас је више од 50. Уз то, дошли су нам и земљаци из "краљевине цигерице", наши пријатељи из Позоришта, па је тако сусрет био заиста импресиван. Лепа, јесен нас окупља. Очекујемо и искрено се надамо да ће тако бити и следећих месеци.

Наравно, највише бисмо волели да нам понекад дођу и они који не долазе! Рецимо, волели бисмо да видимо и нашег земљака Предрага Пеђу Марковића, функционера из Г 17 Плус, и да му пружимо руку за лепу улогу у "Професионалцу" Душка Ковачевића. Показао је свима да су Параћинци (да не кажемо Чепурци) и добри глумци а не само политичари. Волели бисмо да нам једном дође и др Томица Милосављевић, републички министар здравља. Знамо да је он велики борац против уласка САРСА у Србију, али би волели да га видимо међу нама ... И још неки би могли да дођу, да не помињемо све ... Лепо је кад нас има доста.

Сигурно да су у великом делу наши чланови пензионери мада би изнад свега волели да нам дођу и млађи, да нас мало подмладе новим идејама. Уосталом, на млађима свет остаје.

Знамо да ће неки за Нову годину отићи у завичај, неки можда и на Грзу, или негде поред Мораве у хладу. И то није лоше. Морам да поменем једног нашег озбиљног члана, врло активног, који једном месечно путује на параћинску пијацу и оданде довлачи кривовирски сир и кајмак!

У ствари знам да ћемо у току јесени сви погледати наш календар састанака (на стр. 6) и обележити дан на зидном календару када треба да испуне своју "завичајну дужност".

Зима је ту, окупља нас, дођите и подсетите пријатеља да дође... Поздрављам Вас.

ЛЕПА ПРЕДСТАВА У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Крајем месеца јуна, тачније 24. јуна, у Београду је гостовало наше Позориште из Параћина. Тога дана увече, са почетком у 20.30 часова, наши земљаци су у сали Народног позоришта у Београду извели водвиљ "Стјуардесе" Марка Гамолета.

Пре тога су са нама били глумци овог позоришта Томислав Ђорђевић, који игра у овој представи и Слободан Ивановић, који је организатор представе и менаџер.

Наши пријатељи који су уговорили представу у Београду, били су и гости нашег Удружења и присуствовали нашем сусрету у ресторану "Парк".

Било је то лепо вече, а као и увек чула су се многа лепа сећања, а све се то поновило и 24. јуна, на представи у дворани Народног позоришта ...

ДЕСЕТ ГОДИНА РАДИО ПАРАЋИНА

Свечаном академијом у сали Градског позоришта, 21. маја 2003. године, у 20 сати, у присуству бројних гостију, пријатеља и сарадника обележен је јубилеј Радио Параћина - десет година постојања и рада.

О пређеном деценијском путу говорили су **Предраг Дацић**, председник Управног одбора и **Михајло Перић**, директор РНЈП "Параћин". Најзаслужнијим сарадницима том приликом уручена су јубиларна признања.

У свечаном делу програма учествовали су великани српске глумачке сцене **Аљоша Вучковић** и **Горица Поповић**, а свечаној атмосфери допринео је градски хор "Карађорђе".

Радио Параћин је почео са радом 5. маја 1993. године на фреквенцији 97,8 мегахерца. Касније се придружује и други програм, који за разлику од првог чија је основа информисање грађана, био забавно-рекреативног карактера.

**Свим Параћинцима и пријатељима Параћина
честитамо нову 2004. годину, и наступајуће празнике.**

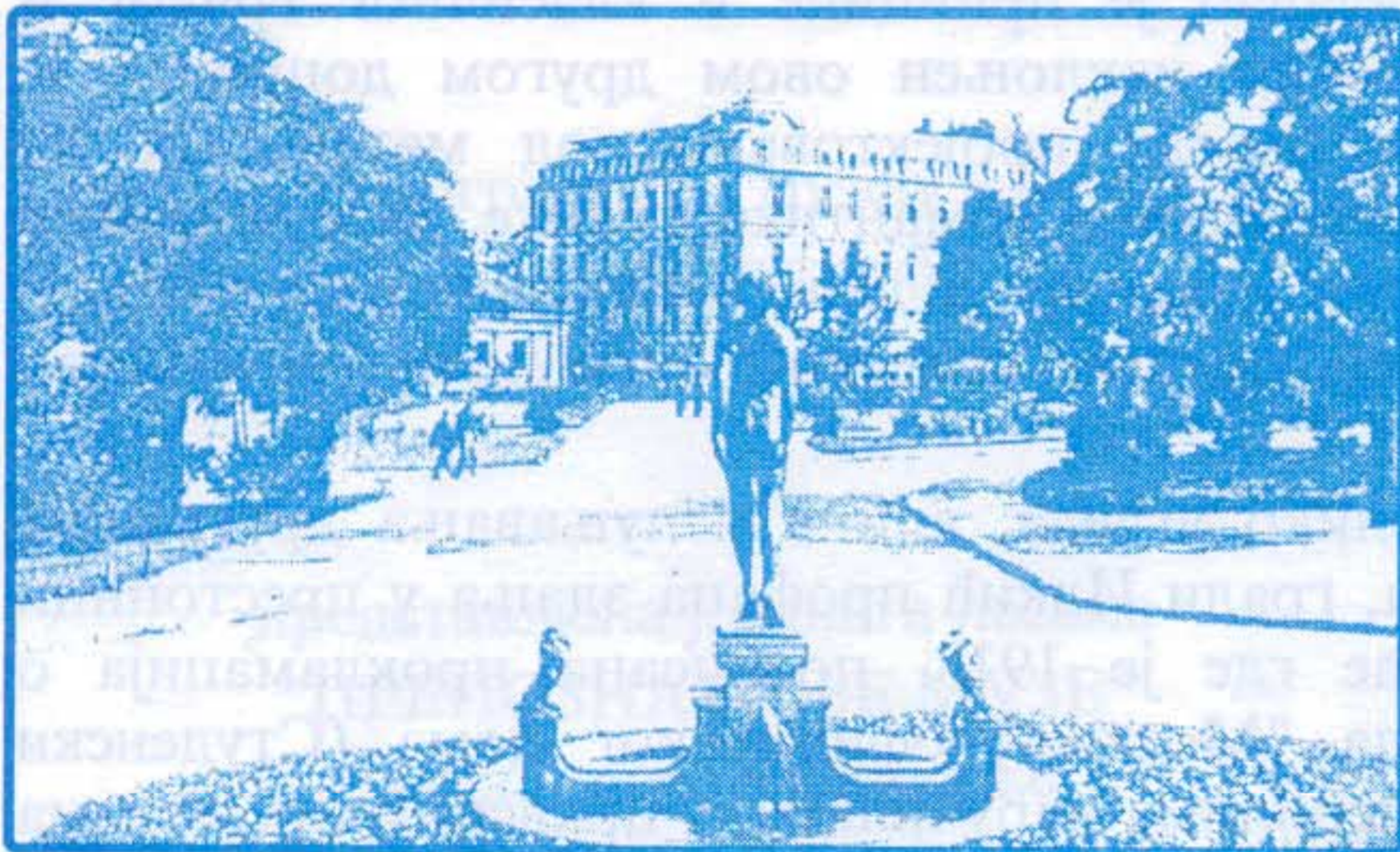
**Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина**

БАШТА РЕСТОРАНА "ПАРК" НЕКАДА ВЛАСНИШТВО ЈЕДНОГ ПАРАЋИНЦА

Као што се зна, чланови нашег удружења су у сали ресторана "Парк" или у летњој башти ресторана окупљају од 1997. године, а Удружење је основано 2000. године. То одприлике значи да смо се до сада окупили око 25 до 30 пута, а нисмо знали да је тај комадић Београда, место где је башта ресторана "Парк", некад био власништво једног Параћинца. Ту необичну причу нам је испричао господин Богдан Вељковић.

"Мој прадеда Стојан Вељковић, родом из Параћина, дошао је у Београд негде средином 19. века. Он је био један од првих Срба са титулом хајделбершког доктора права. Неко време је био професор римског и кривичног права на београдском Лицеју, а касније у два маха министар правде и председник касационог суда. Имао је два сина - Војислава и Јована. Војислав наставља очевим стопама. Био је доктор права и министар трговине и финансија и отац југословенског Динара. Његов брат Јован је био официр.

Војислав, нажалост, није имао деце, док је Јован имао ћерку Радмилу и синове Стојана и Војислава, мог оца, а он ћерку Катарину и мене. Катарина има сина и ћерку, а ја

На месту хоћела "Српски краљ"

петнаестогодишњег сина Алексиса који живи у Паризу. Тако укратко изгледа наше породично стабло. Лоза Вељковића наставља даље.

Др Стојан Вељковић је у Београду направио банку под именом "Врачарска задруга" (у њој је данас смештена турска амбасада). Банка је временом постала холдинг породице, обухватајући власништво над хотелом "Српски краљ" код Калемегдана, педесет одсто акција "Вајфертове" пиваре крај мостарске петље, млин у близини пиваре и

шездесет хектара винограда, воћњака и повртњака у Смедереву.

Отац моје мајке је погинуо као официр у Првом светском рату, мој ујак је убијен у гасној комори, бомбардовани су сви наши објекти - пивара, млин, хотел "Српски краљ" потпуно је порушен.

После другог светског рата, у дом Вељковића на углу Бирчанинове и улице краља Милутина где се налазио и породични музеј са изузетно вредном збирком уметничких предмета, новоуспостављена власт је уселила чак шеснаест породица.

Богдан је имао десет година када су 1953. године, после одузимања целокупне имовине отишли у Париз. Живео је касније у Француској и Америци. Завршио је "Harvard biznis school" и остварио завидну интернационалну банкарску каријеру.

др Стојан Вељковић

Богдан Вељковић

Основано Удружење Ћупричана СРЕЊНО КОМШИЈЕ И ЗЕМЉАЦИ !

Ћупричани који живе у Београду, окупили су се недавно у библиотеци "Ђорђе Јовановић", где су се договорили о предлозима за побољшање општег стања њиховог родног града.

Иначе, удружење Ћупричана основано је у мају ове године, а председник је академик и књижевник Драгослав Михајловић.

На састанку, коме је присуствовало тридесетак чланова, могле су се чути идеје о називима улица и градских институција, о празновању славе ове српске вароши, као и о заједничком путовању чланова удружења у Ћуприју.

Срећно комшије и земљаци, и с обзиром да је Удружење Параћинаца, мало старије, пружамо вам руку пријатеља, са жељом да сарађујемо и заједнички се окупљамо.

ПАРАЋИНСКИ ХРАМ И МОДЕРНОСТ СРПСКОГ ЦРКВЕНОГ ГРАДИТЕЉСТВА

На измаку раздобља романтичарског романтизма, а у таласу обнављања српско-византијског стила, све у оквирима тражења националног програма и у архитектури, догодило се на самом измаку деветнаестог века обнова односно изградња до дан данас очуване цркве у Параћину. Ма колико хришћански племенито скромно, непотребно анонимно вредни проучаваоци су саопштили податке о историјату храма у јубиларној споменици и децембарском броју "Параћинца". Стога би било сувишно понављати резултате тог истраживања, осим рећи да је средином деветнаестог века започето грађење цркве, која се због погрешних статичких предвиђања срушила. Најизад, 1893. је отпочела успешна реконструкција, са подразумевајућим постављањем иконостаса завршена после 6 година и освећена у јуну 1899. године.

О пројектанту завршног изгледа храма, архитекту Јовану Илкићу, мора бити више речи. За иконостас, у некој другој прилици, може се предвидети више простора. Није неважно да је његову дрвену конструкцију извео Београдски столар Влајковић, а да су иконе набављене у Русији. Било је у то време честа пракса да су и неке домаће радионице и фирме продавале готове рамове за олтарске преграде и иконе у модерној техници олеографије. Подсетимо се да је краљ Петар Карађорђевић за породични маузолеј на Опленцу, десетак година после Параћинаца, купио иконе, такође, у Русији. Повољније за целокупно јединствено и хармонизовано решење унутрашње декорације (не инсинуирам асоцијације на Параћин) по завршетку Првог светског рата, поново Руси, миљеници краља Александра руски емигранти архитекти Краснов и Сирнов, дали су нацрте за нов иконостас а стари је поклоњен храму Св. Александра Невског у београдској Палилули.

Саборна црква у Београду, симбол обновљене Кнежевине, добила је у осамнаестом веку прихваћене барокне облике. Ускоро, романтизам широм европе потврђује обраћање средњовековној традицији, код католика и протестаната готици и романтици, у православљу Византији. Вишекуполну Саборну цркву у Крагујевцу конструисао је ђак руске романтичарске школе мештанин Андреј Андрејевич, а задатак неимара из Велеса Дамјанова био је у Смедереву да изведе храм са пет купола тако да подсећа на Манасију. Наставак примене оваквог концепта потрајао би дуже да се није појавила једна нова варијанта. Она коју је инагурисао архитекта Теофил Ханзен, родом Данац, а професор Академије за ликовне уметности у Бечу. После вишегодишњег студиског боравка у Атини савладао је принципе и класичног грчког и средњовековног византијског градитељства. Посебно наклоњен овом другом допринео је уобличавању специфичне примене византијских начела пројектовања, од материјала до структурних решења. Често их је комбиновао са елементима романтике, готике, па и исламике и класицизма, уз претежно коришћење полукружног лука што је дало карактеристике погодне за назив Рундбоген стил, доприневши, на пример, лакшем стилском одређивању и капетан Мишиног здања у Београду.

Не би требало да измакну пажњи са колико угледа, али и испуњавања другачијих пригодно и функционално постављених задатака, гради Илкић профана здања у престоници попут Народне скупштине, Крсмановићеве куће где је 1918. потписана прокламација о уједињењу у нову југословенску државу, хотела "Москве", официјерског дома (Студенски културни центар). Већ према устаљеном укусу и мерилима наручилаца, у црквеним пројектима се он приджавао ханзановских метода. Започео је то на цркви у Жлани код Књажевца 1890. године кад су већ били завршени Дом Светог Саве у Београду (ул. Цара Душана) и Епархијски дом у Нишу. После Жлне уследили су храмови и у Јасики, Враневу, Звечкој, Калми, Врбици, Градишници, Дрену, звоник цркве Светог Духа у Крагујевцу.

За цркву у Параћину Илкићу је приписана реконструкција са тешко утврдивом чињеницом колико му је та доградња била условљена остацима грађевине затечене у рушевинама. У сваком случају претходно или од њега предложено решење донело је продужни тип храма са кубетом на наосом и високим звоником на чеоној, западној фасади.

Акцент композиционог и структурног резултата представља звоничка кула висока око 50 метара, која не доминира само у масама простране концепције, него још увек пркоси последицама технократских, па и идеолошких амбиција, која су притисла и визуру целе вароши. Како би и изразитост звоника била наглашенија, купола изнад главног простора храма приближена је источном, олтарском делу грађевине а саму звоничку кулу је Илкић маркирао

ИЗ ИСТОРИЈЕ ПАРАЋИНА

ПАРАЋИН ДОМИНИРА

Из XVII века, нема много сведочења о овим крајевима, осим што можемо рећи да је Параћин тада био доминантно место у Средишту моравском, јер аустријски посланик Лесли 1665/66. године пише да су прешли Мораву и ступили у Бугарску (!) и одсели у Параћину. Параћин предњачи судећи и по запису Хаџи-Калфе, који је пролазећи половином XVII века моравском долином, записао Параћин као Перакин, а да Ћуприју и не помиње. Наравно Ћуприја добија на значењу изградњом новог моста преко Мораве.

ВТОРО ЗАПУСТЕНИЈЕ ...

Крајем XVII века, и исхода Аустријско-турског рата, после по Србе углавном, нових несрећа и бежанија: "Тада настаде второ заустеније" под Арсенијем Чарнојевићем, ови крајеви готово заустеше. Ипак, сећање народно, поготово кад је несрећа у питању - краткотрајно је. Стање се лагано поче поправљати, а онда поново изби рат између Аустрије и Турске од 1716-1718. Са овим ратом и господар се променио. Сада је, Пожаревачким миром цео Београдски пашалук припао Аустрији.

ДИКСТРИТ ПАРАЋИНСКИ

Аустријска администрација основала је Параћински округ, дистрикт. Сачињавало га је 14 пустих и 9 насељених места са 48 породица. На челу је био провизор. Године 1723. био је то неки Јован Валтер, са једним ишпаном. За 1731. годину параћински провизор био је неки Градић или Крадић. Аустријске војске по Србији, осим у градовима, било је мало, већ у војску у Србији чинили такозвани хајдуци, народна војска. Ова војска била је распоређена по већим местима. Тако Параћин и Ћуприја добише један део војника. Командант ове војске био је Параћинац Коста Димитријевић.

Шта читати ... ?

1. *Милорад Павић*: "Хера и леандер", најпроходније и најромантичније дело чувеног српског писца у коме је на поетичан начин приказан сусрет две душе у времену, простору ...
2. Од *Стевана Раичковића* било коју збирку стихова. Најбољи српски савремени песник. Уопште је добро у ранцу илор торби имати нешто од српске поезије а наравно и стране: Тагоре, Веруде, Тање Крагујевић, Сузан Сонтаг, ...
3. Сви романи *Моме Кајора* који излазе већ 20 година. Ове књиге добре су интересантна и духовита хронологија пре свега нашег живота у Београду.

Људи се деле на оне који носе четкицу за зубе на летовање и који је не носе. Исто је и са књигама. Будите међу оним који негде на дну торбе или ранца, имају и неку, макар и раскупсану књигу.

КАЛЕНДАР САСТАНАКА УДРУЖЕЊА

Уторак 30.12.2003.

Уторак 27.01.2004.

Уторак 24.02.2004.

Уторак 30.03.2004.

Уторак 27.04.2004.

Уторак 25.05.2004.

Уторак 29.06.2004.

Састанци се одржавају, већ по традицији у ресторану "Парк" код Калемегдана, са почетком у 18.00 часова.

НЕ ЗАБОРАВИТЕ ...

ДОЋИТЕ ...

In memoriam

Поводом смрти др Александра Стаматовића, генерал-потпуковника и редовног професора Машинског факултета у Београду, у пензији

Недавно је заувек отишао наш истакнути стручњак у области наоружања, дугогодишњи руководилац у Савезном министарству одбране и Војнотехничком институту, редовни професор Машинског факултета у Београду, др Александар Стаматовић, генерал-потпуковник у пензији. Иако смо знали да му је здравље нарушено, вест да је генерал Стаматовић преминуо 11. фебруара примили смо са неверицом. Његова улога у комплексу који се зове војна индустрија, истраживање и развој средстава наоружања била је истакнута, његов стваралачи дух и енергија испољавали су се до краја живота.

Др Александар Стаматовић рођен је августа 1930. у Петровцу на Млави, где је завршио основну школу и шест разреда гимназије, три разреда гимназије и велику матуру - у Параћину. Дипломирао је почетком 1956. на Машинском факултету у Београду на Одсеку војног машинства. По завршетку студија запослио се у Војнотехничком институту и ту је провео 25 година на истраживању и развоју класичне муниције. Јула 1958. године завршио је Високу националну школу наоружања у Паризу. Докторирао је 1974. године делом *Прилог теорији конструисања пројектила на принципу Хойкинсовог ефекта*. У периоду од 1982. до 1992. године био је начелник Управе за истраживање, развој и производњу наоружања и војне опреме, и помоћник за војну привреду савезног секретара за народну одбрану.

Током целог свог животног пута др Стаматовић остао је нераскидиво везан за област истраживања, развоја и производње наоружања и војне опреме у функцији одбране своје земље. Као начелник, инжењер и изузетан руководилац, генерал Стаматовић уживао је велико поверење својих сарадника. Примером је показивао како се успешно извршавају најсложенији инжењерски задаци, руководи великом научноистраживачком установом и доприноси увођењем најсавременијих технологија развоја војне индустрије и технолошком прогресу земље.

Успешно је реализовао више развојних пројеката у Војнотехничком институту, из којих су нека решења ушла у наоружање и серијску производњу, за које је генерал Стаматовић доби највише армијско признање - Награду 22. децембар. Издвојићемо пројекте *Нова пројектив-оклојна муниција за оруђа ватрене подрике и Развој муниције са кумулативним пројектилом активно реактивног типа за носеће бесцрзно оруђе*.

Од 1973. до 1980. године руководио је Сектором за класично наоружање у Војнотехничком институту који је у овом периоду сопственим истраживањем и развојем реализовао

више од 25 савремених средстава наоружања која се серијски производе. Његова решења била су израз изузетног познавања војног машинства, од најситнијих детаља до најсложенијих борбених система.

Објавио је више од 70 научних и стручних радова из области конструисања муниције, организације истраживања, развоја и производње НВО и три књиге намењене студентима инжењерима-конструкторима *Основи конструисања пројектила (1966)*, *Конструисање пројектила (1995)* и *Физика експлозије (1996)*.

Ништа мање значајне и вредне резултате др Стаматовић је постигао својим радом на Универзитету у Београду. Од 1961. године држао је наставу на Катедри за војно машинство Машинског факултета у Београду из предмета *Конструкција пројектила и улавача и Физика експлозије*. За редовног професора Машинског факултета изабран је 1982. године. Најновија знања из области војних технологија преносио је на млађе колеге на постдипломским студијама кроз предмете *Понашање метала при импулсним оптерећењима и Одабрана поглавља из физике експлозије*. Био је ментор за више десетина дипломских, магистарских и докторских радова.

Генерал Александар Стаматовић је годинама непосредно учествовао у војнопривредним активностима. Као начелник Управе за истраживање, развој и производњу НВО и касније, помоћник савезног секретара за народну одбрану, дао је немерљив допринос да истраживање, развој, производња и промет НВО постане јединствени војнопривредни систем на целокупном југословенском простору. Тај систем опремао је оружане снаге са више од 70% њених потреба и реализовао значајни извоз НВО, чиме је доприносио бољем девизном билансу земље.

Генерал Стаматовић се последњих година живота посветио интензивном публицистичком раду. Два значајна дела професора Стаматовића су *Војна индустрија-прва савремена индустрија у Србији (1804-1878)* и *Војна привреда друге Југославије (1945-1991)*.

Нама, припадницима Војнотехничког института, била је срећа и част што смо били студенти поштованог и драгог професора Александра Стаматовића и што смо имали прилике да будемо у радним тимовима којима је он руководио. Његово знање, способност руковођења, таленат у процесу наставе, бројни објављени радови и реализовани пројекти изспиришу и обавезују млађе сараднике.

За све оно што је учинио за војну индустрију, истраживање и развој средстава наоружања и војне опреме, за Савезно министарство одбране, Војнотехнички институт и све своје сараднике, велико *хвала* др Александру Стаматовићу, генерал-потпуковнику и редовном професору Машинског факултета у Београду.

Директор ВТИ
п у к о в н и к
Проф. др Данило Ђук

Шта је са нашим Јединством?

У јуну је одржана скупштина нашег фудбалског клуба "Јединство", клуба наше младости, који ове године треба да слави 80 година свог постојања. На скупшти су представници Спортског савеза општине дошли са идејом да се Јединство расформира због дуговања раније управе, а да се оснује нови фудбалски клуб ФК Параћин. Спортски савез је такође донео одлуку да се стадион Јединства прикључи спортском центру 7. јули, који у свом саставу већ има халу спортова и базен. Спорски савез је своју одлуку проследио општини, која је тражила од надлежних републичких органа изузимање из поседа стадиона Јединства. На сву срећу скупштина није донела такве одлуке, тако да је остало и Јединство и стадион у њеном саставу.

На скупштини су изречене такве оптужбе на рачун Спортског савеза и општинског руководства, као и на назови управу руководства клуба (које узгред речено и не постоји), како од играча, тако и од свих присутних на скупштини.

Руководиоци општине и Спортског савеза сматрају да фудбал треба да буде спорт аматера и рекреативаца, а да се полупрофесионализам финансира из сопствених прихода или да га финансирају приватници тј. да се клуб прода. А коме? То ни они не знају, нити се труде да реализују ту идеју у стварност.

Срећом, заљубљеници у параћински фудбал, на челу са Б. Драгутиновићем, Б. Милојевићем, М. Пеливановићем, Р. Мирковићем, М. Савићем, А. Милетићем и Ж. Радовановићем, нису дозволили да клуб оде на још ниже гране од садашњег вида такмичења, јер су својим средствима и аматерским радом одржали клуб и у овом степену такмичења.

Овде морамо нагласити, да је општина под притиском јавности, прихватила да преко Спортског савеза финансира трошкове електричне енергије, воде и одржавања терена, а и да сноси трошкове путовања на гостовања и трошкове судија у Параћину.

Играчи, тренери, као и остали заљубљеници у спорт се питају шта је са основним животним потребама и енергијом која се троши на тренинзима и утакмицама. Да ли имају право на топли чај, добру опрему и стипендију за утрошену енергију и изгубљене калорије. Нажалост то им није омогућено. Скоро увек сnose сами трошкове доласка и одласка са тренинга и утакмица који у овом моменту нису мали, имајући у виду да су многи незапослени или су ученици.

На скупштини је изнет податак да је за последњих годину дана, из клуба отишло око 40 играча, који играју у многим друголигашким и српсколигашким клубовима.

Но и поред таквог одлива, клуб је у ПОМОРАВСКОЈ ЗОНИ на првом месту, испред највећег конкурента, Радничког из Свилајнца.

Надамо се да ће ови редови допрети и до руководства наше општине и да ће у њима пробудити мало више слуха за "најважнију споредну ствар на свету" - фудбал.

Апелујемо на све Параћинце у Београду и ван њега да на било који начин помогну Јединству у овим тешким тренуцима.

Једна од слика Драгана Тимотијевића

Изложба слика Драгана Тимотијевића

Слике из циклуса "Фото-модел и анђели" аутора Драгана Тимотијевића Белмонда до 9. децембра биле су изложене у београдској галерији "Јединство". За двадест уља на платну, насталих ове године, сликар Момчило Антоновић у каталогу за поставку каже да су "напор да се досегне сазнање о оном будућем, непознатом, фасцинантном" приписујући их уметничкој способности "да визуелном маштовитошћу пластично преображава видљиви свет".

"Свестан свих тешкоћа и ризика, суочен са сенкама заборавља на паганска веровања Старих Словена чији смо потомци, Драган Тимотијевић гради предлог карике за будућност", каже Антоновић.

Изложбу "Фото-модел и анђели" Драгана Тимотијевића Белмонда, уметничког фотографа и уредника фотографије у "Политикином" лису "Базар" који се сликарством бави већ петнаестак година, отворио је Борко Гвозденовић, један од доајена новинарства у "Политици".

Сваки дан: свакој последњој уторка у месецу у ресторану "Парк" - Београд

Гласило Удружења параћинаца и пријатеља Параћина, Београд.

Редакциски одбор: Никола Корбутовски (главни уредник), Бранко Куцина, Бранко Радовић, Момир Стефановић и Марина Ђираковић Кожећинац (секретар редакције). Адреса: "TOP TOURS", Булевар Краља Александра 130, Београд

Техничка припрема и уређење: Салетовић Асмир, Смиљанић Марјан

Графичка реализација: "МАКОМ" Београд Јагићева 5